

El diari de la imperfecció

"20 de setembre de 2014

He decidit començar aquest diari per poder escriure aquelles coses, tant bones com dolentes, que em passen, pense i sent, i no puc parlar amb ningú. Mai m'ha agradat parlar molt perquè pense que mai tinc res interessant a contar o moleste a les persones amb qui converse. En canvi, escrivint no tinc límits ni fronteres i em puc expressar amb llibertat o escriure històries amb móns fantàstics on mai podria imaginar viure, personatges perfectes en els quals m'agradaria transformar-me com si fóra una maga, i vides amb experiències fascinants en les quals els problemes més greus serien la fi d'aquesta mena de pols brillant que anomenem màgia, amb la qual tot és possible, o enfrontar-se a dracs gegants llançafocs per evitar el perill d'una població en la qual tots es respectarien els uns als altres.

Aquest diari també l'escriu per deixar petjada de la meua missió: esforçar-me tot el possible i canviar tot allò que puga per ser perfecta. Aquesta missió no és de les que encomanen als guerrers dels meus regnes imaginaris, és una missió especial, perquè pense que canviant allò que no agrada de mi puc arribar a agradar a la resta. Sé que és una missió complicada, però m'armaré amb esforç per poder completar-la.

Sóc Valeria i avui pose en marxa la missió perfecció!!!"

"1 d'octubre de 2014

Durant la segona meitat de l'estiu vaig estar donant-li una ullada a alguns apunts del curs que havia acabat, perquè la frase que més havia escoltat des d'aleshores havia sigut: "Prepara't perquè 3r de l'ESO és el curs de més dificultat" o "No et relaxes".

A dia d'avui ja sé que durant aquest mes tinc la primera batalla (que és com dic jo a les setmanes d'exàmens) i una de les propostes de la meua missió consisteix a traure molt bones notes i intentar aconseguir una matrícula d'honor. No ho he dit però m'agradaria estudiar medicina, encara que un dels meus somnis impossibles és ser una famosa escriptora, però no tinc el talent per a ser-ho. Per a estudiar medicina necessitaré una nota molt alta en el futur, i per això m'esforce tant estudiant ara.

També he estat pensant sobre la segona part de la missió. Crec que el problema principal que no tinga amics, deixant de costat que no parle molt, és el meu aspecte físic. En comparació als cossos perfectes de les persones que he conegut o vist en la meua vida, jo, sempre he destacat pel contrari. Aquest fet m'ha perseguit des de xicoteta amb l'assetjament escolar que vaig patir i continua

perseguint-me a l'actualitat a causa de les seqüeles psicològiques que arrosegue. Veure com les meues compayes eren primetes i la roba que elles utilitzaven a mi no em quedava igual, rebre insults per aquesta condició, que cap persona m'elegira al seu equip d'educació física i que cap d'aquestes persones em pasara la pilota,... són fets que a la fi fan que t'adones de que per qualsevol raó ets diferent. Per aquesta raó preferiria mil vegades ser igual a totes i passar desapercebuda. Per tant l'altra part de la missió és controlar com m'alimente. A Internet he trobat moltes rutines tant alimentícies com d'exercici físic per xiques que volen assolir el mateix objectiu que jo, així que sols queda traure la força de voluntat fora per fer-ho."

"22 de desembre de 2014

Finalment he acabat la primera avaluació!!! Estic molt contenta perquè he les notes que volia, en canvi els meus pares no han mostrat el mateix orgull que jo sentia i els ha donat el mateix. A vegades em sent com si no m'estimaren tant i el cap em tira fum de no saber què és el que no faig bé. De totes maneres, Elena fa que aquests pensaments no em mengin tant el cap. Elena és l'única persona amb qui parle a l'institut i l'única persona que puc considerar com una amiga. Ella és simpàtica, respectuosa, es preocupa per la gent que estima, ... Ella és feliç amb els meus assoliments i jo amb els d'ella. Ens admirem l'una a l'altra.

Elena està més o menys assabentada de la meua missió, encara que a ella no li pareix bé. Diu que no he de canviar qui sóc per agradar a la resta, encara que ella em dona suport amb la condició de que em cuide bé i de que sempre recorde que ella m'estimarà faça el que faça"

"15 de gener de 2015

Fa uns dies que vaig tornar de les vacances de Nadal, encara que no he pogut escriure perquè he estat ocupada estudiant. Durants aquest Nadal he intentat controlar-me amb el menjar malgrat les xerrades de la meua àvia que diu que aquestes festes són per alimentar-se bé. De regal de Nadal he rebut alguns llibres de fantasia i estic molt contenta, desitjant llegir-los quan més prompte millor!"

"24 d'abril de 2015

Que és el que fa dolentes a les persones? Per què no puc ser com la resta? És ser diferent una cosa dolenta? És assombrós com unes poques paraules poden afectar tant a una persona, perquè "grossa" o "inservible" no són comentaris que m'agrada escoltar mentre xics i xiques dels cursos majors vestits amb el característic uniforme escolar m'espanten entre ells com si fora una pilota. I tampoc m'agrada veure Elena patint sense saber que més fer per ajudar-me. Tot seria més fàcil si fora perfecta o si fora un objecte incapaç de sentir, o si

simplement no existira. Però no els vaig a donar el gust de veure'm patir. És hora de posar-se seriosos.”

“30 de març de 2015

A la segona avaluació he tornat a assolir el meu objectiu, amb més o menys dificultats però l'he aconseguit, encara que els meus pares continuen sense valorar el gran esforç que faig. De totes maneres, ja sóc conscient de que els done el mateix. No obstant això, els nervis em mengem. Per a posar fi a la tercera avaluació farem una exposició oral importantíssima per a l'assignatura de biologia i la mà em tremola sols de pensar en ella. Tota la gent mirant-me sols a mi, inclosos tots aquells que m'insulten i es burlen de mi, esperant a l'aguait, al més mínim error per a riure's sense pietat,... Quan això passa em sent com una formiga, xicoteta i inservible. Per què els errors són motiu de humiliació? Les persones s'equivoquem continuament, però per a això estan els errors, per a aprendre d'ells.”

“8 de juny de 2015

Estic molt nerviosa. Em falta la respiració. Tinc son, per les hores que he dedicat a aprendre a la perfecció el meu tema per estar segura de no cometre cap equivocació. La fam em menja. Tinc por. Em sent dèbil. Em sent una formiga.”

Aquests eren alguns dels fragments del diari de Valèria: El diari de la perfecció. Aquell 8 de juny Valèria estava molt nerviosa. No obstant, tampoc va ajudar el pèssim estat de salut en què estava i que ella negava. Cada vegada menjava menys, encara que ella deia que sí que ho feia. Ella no volia preocupar Elena, però portà la situació massa lluny. El dia de la presentació, portava dos dies sense menjar res, únicament bevent aigua. Valèria havia perdut molt de pes durant els últims mesos i al seu cos es marcaven els seus ossos i a la seua cara es veien unes marcades ulleres símbol del cansament tant mental com físic que abans no tenia. Els seus ulls havien perdut aquella brillantor que la caracteritzava i la seua mirada era trista. Quan Valèria va veure's davant de tothom, va sentir com si fos un robot i l'hagueren desconectat. Tot era fosc i ja no sentia dolor.

Un gran miracle va fer que ella continuara vivint, perquè ella mereixia viure. Va despertar a l'hospital i els seus pares i Elena la varen abraçar de seguida amb llàgrimes d'emoció desbordant-se dels seus ulls. Valèria no s'ho podia creure. Hi havia gent que es preocupava per ella! Hi havia gent que l'estimava!

Valèria va entendre que havia comés molt errors. Jo vaig entendre que havia comés molts errors, però, com deia al meu diari, els errors estan per aprendre d'ells. Jo vaig aprendre moltes coses. Amb ajuda d'Elena, a qui havia de haver escoltat, dels meus pares i d'un psicòleg vaig aprendre moltes coses. No s'ha de canviar cap cosa de tu mateix per agradar a la resta, perquè tu ets tu, i mai cap

persona podrà canviar això... Ara he comprés que m'agrada ser diferent, perquè això és el em fa especial. I a qui no li agrada, que no mire! He après, i continue aprenent cada dia, a estimar-me a mi mateixa i n'estic molt orgullosa.

Malgrat el que va passar aquell dia, finalment vaig traure molt bones notes aquell curs. He aconseguit estudiar la carrera que m'agrada i després de guanyar diversos concursos, he publicat el meu primer llibre!!! Finalment, aquell somni que considerava impossible s'ha fet realitat. El llibre va ser acollit especialment pels joves, i assistisc a firmes amb centenars de fans!! Mai havia estat tan contenta i il·lusionada. Mai haguera imaginat que la meua història poguera commoure a tantes persones.

El diari que vaig escriure el vaig convertir en un llibre que contava una gran història per ajudar als joves que s'han pogut sentir com jo, i fer-los veure que tots som perfectes en ser nosaltres mateixos, i que si estan passant per una situació similar o coneixen algú que l'estiga passant, que els animen a demanar ajuda. Jo vaig callar i vaig engolir-m'ho i sempre em penediré de no haver demanat ajuda. Per això vull conscienciar els joves que no estan sols.

El llibre el vaig titular "El diari de la imperfecció", perquè aquell diari és la prova dels errors que he comés i els que fan imperfecta a mi i a tots.

FI